

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Θ'.

✱ ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ, 23 ΤΟΥ ΓΕΝΝΑΡΙΟΥ 1911 ✱

ΑΡΙΘΜΟΣ 420

“Ένας λαός υψώνεται άμα δείξῃ πώς δέ φο-
βῆται τὴν ἀλήθεια.—ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γ. ΑΒΑΖΟΣ. Είσακμα κορίτσι καὶ δὲν κάνει (τέλει).

ΤΟ ΑΔΕΡΦΑΤΟ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ Πρὸς τοὺς ἀπαθροὺς καὶ
ἐργάτας τῆς Ἰδέας.—Α' Προκήρυξις.

Χ. ΒΑΡΛΕΝΤΗΣ. Ὁ Τραγουδιστής.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ. Τὸ δέντρο (Leo Languier).

Α. Ε. Κουζέντας.—«Ὅχι» δὲν μποροῦσε νὰ πῇ.

ΜΕΡΙΕΛΛΑ. Ἡ ζουγαριά τοῦ πόνου (Chamisso).

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Χειμῶνας.

ΓΕΡ. ΦΩΚΑΣ. Ἡ Γιατρικὴ Λέσχη.

ΓΓΥΛΑΚΗΣ. Τὸ τεχνιδρομακὶ θελτάρις.

ΠΑΡΑΤΡΑΦΑΚΙΑ—ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ—Ἡ ΚΟΙΝὴ ΓΝΩ-
ΜΗ—ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

“ΤΟ ΑΔΕΡΦΑΤΟ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ”

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΟΠΑΔΟΥΣ Κ' ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΙΔΕΑΣ

Α' ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ

«Τὸ Ἀδερφάτο τῆς Δημοτικῆς» ποὺ συστήθηκε, δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς, στὴν Ἀθήνα, ἔρχε-
ται: μὲ τὴν Προκήρυξή τούτη καὶ νὰ βεβαιώσῃ, μὲ τὴν πρώτη τοῦ αὐτῆς ἐξωτερικὴ ἐνέργεια, τὴν
ὑπαρξή του, καὶ νὰ γνωριστῇ ἀπὸ κείνους ποὺ θὰ θελήσουνε νὰ συμπράξουνε στὸ ἔργο του καὶ
στὸ σκοπὸ του—τῇ Γλωσσικῇ Ἰδέᾳ.

Εἶναι τὰ προδλήμματα ποὺ γιὰ νὰ λύσῃ, φεύγουνε κ' ἔρχονται: γενεές.

Ἀπὸ τὸ «Ταξίδι» τοῦ Ψυχάρη, ποὺ βαστᾷ ὁ πόλεμος ὁ γλωσσικός, μιὰ γενεὰ ἡλιογέρνει,
μιὰ γενεὰ μέσῃ στὸν ἀγῶνα μαγιάσῃ κ' ἔρχεται—κ' ἡ Ἰδέα μαζί της ἀνεβαίνει: γιὰ νὰ μασου-
ρανῇται.

Τὸ Ἀδερφάτο μας ποὺ βλέπει μπροστά, θέλει πρὸ πάντων νὰ βρεῖ ἀγάπης ἀντίπαλο μέσα
στὶς χλωρὲς καρδιὰς τῆς διαλεχτῆς Νιότης, ποὺ θάναλάβει ἀφροσιωμένα τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴ νίκη τὴν
ὀριστικὴν.

Μὲ τὸνομα τῆς Γλωσσικῆς Ἰδέας—μόνο μ' αὐτὸ ἔκρινε ὅτι ἔπρεπε νὰ βρεῖ καὶ νὰ μιλήσῃ
τὸ Ἀδερφάτο. Τὰ ὀνόματα, τὸ ἓνα καὶ τᾶλλο, τί σημασία ἔχουν; Ἡ Ἰδέα—εἶναι τὸ μόνο ποὺ
σημαίνει. Εἶναι καιρὸς νὰ ξεχάσουμε τὸ ἐγὼ μας καὶ νὰ σκεφτοῦμε τὴν Ἰδέα. Καὶ τὸ Ἀδερφάτο
ἐργάζεται γιὰ τὴν Ἰδέα.

Στὴν Προκήρυξή τούτη, δὲν κρίνει τὸ Ἀδερφάτο πῶς εἶναι ἀνάγκη νὰ προβαῖ στὴν ἀπολογία
τῆς Ἰδέας. Στὰ εἰκοσι, εἰκοσιπέντε χρόνια τώρα ποὺ εἶναι στὴ μέση τὸ ζήτημα τὸ γλωσσικό,
ἔχουνε τόσα καὶ τόσα γραφεῖ—καὶ τὸ ζήτημα εἶναι: πᾶς θεωρητικὸ καὶ στὰ γενικά του σημεῖα
λυμένο. Ἡ συζήτησις ἔδρασε ἀφορμὴ, νὰ βγοῦνε στὸ φῶς ἔργα γραμμένα μὲ λεπτὴ παρατήρησι,
μὲ πολλὴ μελέτη, μὲ δυνατὴ σκέψη. Φώτισαν ἀπὸ κάθε μεριά τὸ ζήτημα, χτύπησαν πλάνες,
γύμνωσαν πρόκληψες καὶ ὠδήγησαν τὴ σκέψη. Σιγὰ σιγὰ ἔδειξε ἡ Ἰδέα τὴν ἔχτασι καὶ τὴ γε-
νικότητα ποὺ ἔχει. Δὲν εἶναι μόνο ποὺ ἡ γλώσσα μὲ τὴν ὀρισμένη της μορφολογίαν, ὡς μιὰ ἐνέρ-
γεια κοινωνικὴ ὅσο καὶ ἀτομικὴ ἀπὸ τίς πρὸς θεμελιαικὰς, δὲν εἶναι ἀδιάφορη πρὸς κάθε ἄλλη ἐκδή-
λωσις: ὅτι ἀπεναντίας στενὰ σκετίζεται: μὲ τίς ἄλλες, ὥστε νάντιθρᾷ, καὶ νὰ παίξῃ: ἔτσι ρόλο ἀπὸ
τοὺς πρώτους στὴν ὅλη φαινομενολογίαν τῆς κοινωνίας. Ἀλλά καιροὺς σύστημα ἰδέας, ἀρχές, τάσεις
συνειδητὲς καὶ ἀποσυνειδητὲς γιὰ τὰ ζητήματα ποὺ ἐνδιαφέρουνε στὴν πρώτη γραμμῇ τὴν κοι-
νωνίαν, βρίσκονται πίσω ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη γλωσσικὴ μορφολογίαν—καθαρεύουσα καὶ δη-
μοτικὴ. Ζητήματα παιδαγωγικά, μὲ τὴ γενικώτατη, σημασία τῆς λέξης, ποὺ ρυθμίζουν τὴν πνε-
ματικὴ δράσι τοῦ ἔθνους: ἡ θέση μας ἀγνάντια στὴν Ἱστορίαν καὶ στὸν τωρινὸ πολιτισμὸ: ἡ ρω-
μαϊκὴ φυγή. Ἑλληνισμὸς—Ρωμισμὸς—σύγκαιρη Εὐρώπη. Ἡ γλωσσικὴ μεταρρύθμισις εἶναι ἀ-
ξεχώριστη ἔτσι ἀπὸ τίς προδευτικὰς ἰδέας ποὺ ἀντιπροσωπεύει, ἀπὸ τὸ Πνέμα ποὺ τὴν ἐμπνέει.

Τὸ Ἀδερφάτο ἔτσι βλέπει τὴν Ἰδέαν, στὶς σκέψεις της, στὸ ἅπλος καὶ τὴ γενικότητα. Μὲ τὴ
συνειδησιὰ αὐτὴ θὰ τραβήξῃ μπροστά. Καὶ ἡ Ἑνωσις θὰ εἶναι: ἡ Δύναμή του.